

[Jens Foged.]

derfor har ført i udvalget, har nu ført til, at vi har fået en del ændringer ind i billedet. For statsskatteloven og kildeskatteloven drejer det sig om henholdsvis § 37 og § 89, gående ud på, at der ved henstand i stedet for én pct. rentetilleg pr. måned uden fradrag skal være 5/8 pct.; det kan vi tiltræde. Desuden er der indført fradragsret for nogle områder — jeg skal ikke gå i detaljer med selve betænkningen, men det drejer sig om kapitaltilførselsafgift, frigørelsesafgift, særlig indkomstskat og arvelove. På disse områder har vi tilsluttet os, at der nu er fradragsret. Jeg skulle måske sige, at de 5/8 pct. pr. måned vil blive behandlet senere, de står ikke i dette lovforslag, men er en aftale mellem ministeren og et flertal i folketinget om en senere behandling.

Det af hr. Glistrup stillede ændringsforslag kan vi ikke stemme for. Det ændrer jo loven i sin helhed til, at der er fradragsret for dem alle. Det har vi ikke fundet rigtigt i den givne situation, og vi vil altså anbefale at stemme imod det af mindretallet stillede ændringsforslag og for det af flertallet stillede ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Hr. Kampmann havde uret i det, han sagde, også da han betegnede det her som en lille sag. Jeg kan da godt forstå, at hr. Kampmann har interesse i at bagatellisere den, men det kan glimrende være den skæbnesvangre overskridelse af Rubicon, der vil finde sted, når tinget nu her ved afslutningen af denne behandling giver sig til at stemme om ændringsforslag nr. 1.

Hvis ændringsforslag nr. 1 forkastes, har vi dermed faktisk ryddet hele baglandet for, at hr. Kampmanns parti kan fortsætte sin kampagne imod rentefradragsretten i bred almindelighed. Hvis vi virkelig nu får fastslået, at mån i disse hundredtusindvis af gældsforhold, hvor der først og fremmest er tale om samfundets svage, ikke har rentefradragsret, så er vejen meget kort frem til det næste skridt, hvor man kommer og siger, at når de, der ikke kan opnå kassekreditter til at betale deres skatter med, og som ikke har midlerne, ikke kan få rentefradragsret, så er der da ikke nogen som helst fornuftig grund til, at de, der kan trække på kassekredit til at betale en privat udgift, som

skatter jo nu betegnes som i lovgivningen, disse rige mennesker med denne sociale ubalance, der så vil være tale om, skal have adgang til at fratække deres kassekreditter, eller hvordan de nu opnår at få pengene til i givet fald at betale skatterne.

Man vil kunne indvende herimod, at vi jo allerede i marts måned tog det store skridt, men det, der skete i marts, var ikke uigenkaldeligt af to grunde; dels fordi det jo var med ikrafttræden 1. januar 1976, så det endnu ikke har gjort skade — vi mødes først ved milepælen her umiddelbart forud for den 1. januar 1976 — fordi man med hr. Jens Fogeds ord fra første behandling med rette kunne sige, at det, der skete i marts måned, var sådan et forhastet fejltrin, for det var et led i noget helt andet, nemlig parcelhusskattereglerne, hvor dette fulgte med som en lille bivogn overensstemmende med skatteministerens uvane — dengang var det nu finansminister Anders Andersen, der havde udformet forslaget, men så siger vi ministeriets uvane med at koble en bunke ting sammen, som i og for sig ikke har noget med hinanden at gøre, i et enkelt lovforslag.

Men nu står vi altså over for det afgørende, og hvor det virkelig er udskilt til selvstændig vurdering ved afstemning vedrørende ændringsforslag nr. 1: skal rentefradragsrettens modstandere have denne meget væsentlige passage af floden, således at man i øvrigt kan få udslettet den rentefradragsret, der har været kæmpet så meget om ned igennem tiden. For den indvending, den skanse, som rentefradragsrettens forkæmpere tidligere har haft, nemlig at man har sagt, man er nødt til at have en almindelig rentefradragsret, fordi man ikke kan sondre mellem privat gæld og forretningsmæssig gæld, den skanse opgav man jo tidligere her i dag, da vi stemte om ændringsforslag nr. 1 til lovforslag nr. 82. Dermed har man erkendt fra det altovervejende flertal, fra de 9 partier her i landet, der stemte imod det ændringsforslag og dermed for skatteministerens forslag, at man kan sondre mellem forretningsmæssig og privat gæld. Det var et røgtæppe, skatteministeren her lagde ud over tingene ved at anføre, at vi jo kan gå til, hvad der står i Nationalbanken, for det gjaldt ikke. Det er jo helt åbenbart, at lovforslag nr. 82 dækker et væld af forhold, der hverken har været eller har